

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V.D.P.*, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Petr Václavek*, advokát se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha, v řízení o žalobě ze dne 11.12.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017 č.j. MV-137576-2/OAM-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017 č.j. MV-137576-2/OAM-2017 se **z r u š u j e** pro vady řízení a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, na nákladech řízení částku ve výši 8.228,-Kč, ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 11.12.2017 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017 č.j. MV-137576-2/OAM-2017, jímž bylo rozhodnuto podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**) o zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **s.ř.**), § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 s.ř. a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků) a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy). Správní orgán v napadeném usnesení nesprávně argumentuje tím, že s novými skutečnostmi a důkazy, které žalobce v nové žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil a které slíbil v průběhu řízení předložit, se zabýval již Krajský soud v Praze v rozsudku č.j. 49 Az 92/2015-44, který byl potvrzen usnesením Nejvyššího

správního soudu (dále jen *NSS*) č.j. 6 Azs 81/2017-32. Krajský soud ve výše uvedeném rozsudku výslovně říká, že vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 SŘS) a že se na posuzovaný případ nepoužije čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013. Jelikož Krajský soud i NSS vycházely ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nebyly některé důkazy předmětem jejich posouzení a představují tedy nové skutečnosti a důkazy, které žalobce při podání žádosti avizoval. Na základě těchto nových důkazů a skutečností se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Napadené usnesení postrádá jakékoli posouzení změny situace v zemi původu žalobce a odkaz na předchozí rozhodnutí soudu nemůže v tomto případě plnohodnotně zastoupit vlastní odůvodnění. Žalobce znovu zdůraznil, že v případě návratu do země původu mu hrozí uložení a vykonání trestu smrti, což se snaží prokázat nejlépe, jak to je možné. Správní orgán při posuzování žádosti žalobce nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, bezdůvodně označil tvrzení a důkazy žalobce za nevěrohodné, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení. (*K žalobě byla mimo jiné připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Součástí žaloby žalobce učinil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, soud se tímto návrhem nezabýval.

Napadeným rozhodnutím ze dne 27.11.2017 č.j. MV-137576-2/OAM-2017, bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto zastavením řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 21.11.2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen *ČR*), ve které uvedl, že žádá správní orgán o přijetí své žádosti, neboť mu ve vlasti hrozí trest smrti. Ode dne poslední žádosti o mezinárodní ochranu došlo k dalšímu výkonu trestu smrti, další skutečnosti a podklady by rád uvedl v průběhu řízení.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí.

Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 2.9.2003, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-4352/VL-10-2003 a jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti předmětnému rozhodnutí podal dotyčný žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji svým rozsudkem ze dne 27.10.2004 zamítnul.

Podruhé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 25.5.2015, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-92/LE-BE02-2015 a jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti předmětnému rozhodnutí podal dotyčný žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem ze dne 2.2.2017 zamítnul. Následně podal jmenovaný kasační stížnost k NSS, který ji svým usnesením ze dne 25.10.2017 odmítnul pro nepřijatelnost.

Žalovaný citoval ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž žádost žalobce vyhodnotil jako další opakovanou žádost. Následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové věrohodné skutečnosti, nepoukázal na žádnou věrohodnou a podstatnou změnu okolností

svého případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Za účelem posouzení dotyčným tvrzených údajných nových skutečností, tj. dalšího výkonu trestu smrti ve Vietnamu, který hrozí i jemu samotnému, se správní orgán seznámil s rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 92/2015-44 ze dne 2.2.2017 a usnesením NSS č.j. 6 Azs 81/2017 ze dne 25. 10. 2017, neboť jmenované soudy se v popsanych rozhodnutích zabývaly soudním přezkumem rozhodnutí vydaného dne 4.8.2015 Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, jímž žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný se poté vyjádřil i k navrhovaným důkazům. Dále konstatoval, že skutečnost hrozby vykonání trestu smrti na žalobci, kterou tento ve své další opakované žádosti prezentuje jako skutečnost novou a na jejímž základě se domáhá zahájení dalšího řízení o udělení mezinárodní ochrany, nepovažuje za věrohodnou, a neshledal tedy takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 4.1.2018 mimo jiné uvedl, že žalobce ve své třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kterou podal dne 21.11.2017, uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť mu ve vlasti hrozí trest smrti. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.

Aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Poprvé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 2.9.2003, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-4352/VL-10-2003 a jmenovanému nebyla udělena mezinárodní ochrana. Důvodem první žádosti žalobce byly důvody ekonomické, jelikož nedokázal zabezpečit svou rodinu; odmítl totiž nabídku na povýšení v armádě, komunistický režim ho proto zavrhl, a on nemohl poté najít práci. Podruhé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 25.5.2015, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-92/LE-BE02-2015 a jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana udělena. Jako důvody své žádosti jmenovaný uvedl, že má na území ČR přítelkyni a děti. Po jeho příjezdu do ČR mu jeho rodina telefonicky oznámila, že jej hledá policie. Neví, z jakého důvodu byl policií hledán, nicméně obává se vrátit. Dále přiznal, že jím uváděna totožnost je falešná. V případě návratu do vlasti se obává, že jeho život bude v nebezpečí, což blíže nevysvětlil. Při pohovoru však tvrdil, že obdržel v květnu roku 2003 předvolání na policii, kde byl obviněn z nelegálního prodeje drog. Po vyšetření byl propuštěn, neboť se prokázala jeho nevina. Z vlasti vycestoval proto, že si uvědomil, že vietnamská společnost je nespravedlivá. Správní orgán nyní posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, které jmenovaný učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V minulosti se správní orgán meritorně zabýval tvrzeními žalobce, avšak je neshledal relevantními ve vztahu k zákonu o azylu. Důvody uvedené v třetí žádosti žalobce, tedy v další opakované žádosti, jsou

téměř identické důvodům uvedeným v řízeních předchozích, proto správní orgán aktuální žádost žalobce mohl a také posoudil dle § 11a odst. 3 zák. o azylu a řízení o této žádosti zastavil. Žalovaný se také podrobně vyjádřil k řízení o další opakované žádosti a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 27.11.2017 bylo žalobci doručeno dne 30.11.2017 do vlastních rukou.

Dále bylo ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2015 č.j. OAM-92/LE-BE02-HA08-2015 zjištěno, že žalobce opustil Vietnam v říjnu nebo listopadu 2003, poté co byl propuštěn z tábora, kde byl předběžně zadržen za nelegální obchodování. Ve vlasti nebyl spokojen, cestoval za pomoci převaděče do Ruska, a poté vlakem, automobilem i pěšky do ČR. O azyl požádal, jelikož má v ČR přítelkyni a děti. Přiznal, že jím uváděná totožnost je falešná. Prokázal se cizím cestovním pasem, který našel. Spolu s ním našel i povolení k pobytu, které rovněž předložil policii. Sdělil, že v ČR pobýval po celou dobu nelegálně, policie jej nikdy neprověřovala, proto neměl žádné potíže. Ve vlasti má matku a dospělé děti. S matkou naposledy hovořil telefonicky před několika lety. Za celou dobu pobytu nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Na straně 4 rozhodnutí ze dne 4.8.2015 správní orgán výslovně uvedl, že jmenovaný požádal o mezinárodní ochranu zcela účelově v době, kdy mu hrozilo vyhoštění. O udělení mezinárodní ochrany mohl požádat ihned po svém vstupu na území ČR a ne až po několikaletém nelegálním pobytu v ČR. O tom, že by žalobce podal již v minulosti žádost o mezinárodní ochranu, nebyla v tomto rozhodnutí žádná zmínka. Skutečnosti uváděné žalobcem, které jsou obsaženy v rozhodnutí ze dne 4.8.2015 odpovídají Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.5.2015 i žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.5.2015. **Do protokolu žalobce uvedl, že když jej zadržela policie, předložil cestovní doklad jiné osoby jménem V.V.H., nar. ..., Vietnam, který našel spolu s povolením k pobytu a kartou zdravotní pojišťovny.**

Ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2004 č.j. OAM-4352/VL-10-K03-2003 bylo zjištěno, že žalobce je zde označen jako V.V.H., nar. ... V odůvodnění rozhodnutí ze dne 10.2.2004 se uvádí, že tento účastník opustil Vietnam 24.6.2003 z ekonomických důvodů. Ve vlasti sloužil od roku 1974 do 1985 v armádě. Dle připojené žádosti o mezinárodní ochranu pana V.V.H., nar. ... ze dne 2.9.2003 se tento narodil ve městě Nghe An ve Vietnamu, jeho matka zemřela v roce 1996, je ženatý, má dceru a syna a z Vietnamu odcestoval letecky do Ruska a poté nákladním autem, osobním autem i pěšky přes Ukrajinu a Slovensko do ČR.

Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2.9.2003 i žádost ze dne 25.5.2015 obsahují fotografie žadatele. Z těchto je na první pohled zjevné, že se nejedná o totožnou osobu, neboť tito žadatelé mají zcela odlišné rysy v obličeji, jiný tvar lebky, rtů, nosu, velikost uší i očí. Takovéto rozdíly nemohly nastat ani časovým odstupem dvanácti let.

Z výpisu údajů z registru obyvatel bylo soudem zjištěno, že **pan V.V.H., narozený ... ve městě Nghe An má v ČR povolený pobyt** na adrese ...

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, *soudní řád správní, (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy,*

(dále jen **správní orgán**). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí **opakovanou žádostí** o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí **další opakovanou žádostí** o udělení mezinárodní ochrany **druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou** po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní,

Dle § 11a odst. 1 a 2 zákona o azylu **podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti** o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.

Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu **podal-li cizinec další opakovanou žádost** o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, **ministerstvo řízení usnesením zastaví**. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

Podle § 76 odst. 1 písm. s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení **bez jednání rozsudkem** podle písm. b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a podle písm. c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně,

že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného, správního spisu a vyjádření žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.11.2017 jako třetí žádost, tedy o ní rozhodoval jako o tzv. další opakované žádosti dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a následně řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.

Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí uvedl, že poprvé žádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 2.9.2003 a řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-4352/VL-10-2003. Předmětná žádost je pak součástí správního spisu a dle pořízené fotografie žadatele je zjevné, že se jedná o jinou osobu, než žalobce, který je vyfotografován na žádosti ze dne 25.5.2015. Soud následně zjistil, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2015 č.j. OAM-92/LE-BE02-HA08-2015 nijak nevyplývá, že by se mělo jednat o rozhodnutí o v pořadí již druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR. Při pečlivém přezkoumání žádostí ze dne 2.9.2003 a 25.5.2015 pak vyplynulo, že se jedná o dva zcela odlišné „azylové příběhy“. Soud samozřejmě připouští, že žalobce by mohl své verze navíc s odstupem několika let poupravit, ovšem informace obsažené v obou žádostech jsou diametrálně odlišné, ať se jedná o minulost osoby v zemi původu, kdy v jedné žádosti se hovoří o povolání v armádě a ve druhé o tom, že měl žalobce problém s nelegálním obchodováním, či o rodinné vazby, kdy žalobce sdělil, že má ve Vietnamu matku, kdežto matka druhého žadatele je již několik let po smrti. Odlišná je i doba odjezdu z Vietnamu, přičemž žalobce tvrdí, že Vietnam opustil v říjnu či listopadu roku 2003, ovšem jeho údajná první žádost je již ze dne 2.9.2003. Sám žalobce navíc při výsledku přiznal, že se policii prokázal falešnými doklady, které údajně našel (mohl si je samozřejmě obstarat záměrně, nebo je odcizit), netvrdil ovšem, že by již v minulosti v rámci jiné žádosti o azyl vystupoval pod jinou identitou. Soud si pak nemohl nevšimnout i skutečnosti, že v rozhodnutí žalovaného i protokolu o jeho výsledku je uvedeno, že žalobce údajně disponoval i povolením k pobytu a průkazem zdravotní pojišťovny na jméno V.V.H., nar. ... Nebylo pak nic snazšího, než za situace, kdy vznikla důvodná pochybnost o tom, že se jedná o dvě různé osoby provést lustraci v evidenci obyvatel, do níž má žalovaný samozřejmě přístup, aby bylo zjištěno, že pan V.V.H., narozený ..., má v ČR povolený pobyt, tedy došlo pouze ke zneužití jeho dokladů.

Soud se tedy důvodně domnívá, že v roce 2003 podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR opravdu pan V.V.H., narozený ... ve městě Nghe An. Tento sice azyl v ČR v roce 2003 respektive 2004 nezískal, ovšem zjevně se mu poté podařilo svůj pobyt v ČR legalizovat. Žalobce žil velmi pravděpodobně od roku 2003 v ČR nelegálně a až do roku 2015 nepřišel do kontaktu s orgány ČR, tedy nelze určit, kdy přesně začal disponovat doklady pana V.V.H., které předložil při kontrole policii. Je pak věcí žalovaného, aby případně zjistil, jak je možné, že měl předmětné doklady k dispozici žalobce, tedy zda pan V.V.H. nahlásil jejich ztrátu či odcizení.

Jelikož bylo soudem zjištěno, že žádost žalobce byla teprve druhou žádostí v pořadí, tedy nejednalo se o další opakovanou žádost, nezbylo soudu než napadené rozhodnutí zrušit, protože žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci, tedy určil, že žalobce požádal o azyl již v roce 2003, a následně postupoval podle nesprávných zákonných ustanovení o tzv. další opakované žádosti, přičemž tímto postupem došlo k vydání nezákonného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že ve věci musí být vydáno zcela nové rozhodnutí, založené na jiném procesním postupu a s jiným odůvodněním, soud se pak nemohl zabývat žalobními námitkami žalobce, když závěr správního orgánu může být odlišný ve vztahu k případnému dokazování.

S ohledem na shora uvedené, kdy *žalobu soud shledal důvodnou*, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 27.11.2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (*výrok I.*). Žalovaný v této věci vydá nové rozhodnutí postupem podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy o žádosti žalobce bude rozhodováno jako o opakované žádosti podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Právním názorem soudu je žalovaný vázán, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.

Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, soud přiznal náklady řízení (*výrok II. rozsudku*), a to za 2 úkony právní služby á 3.100,-Kč, tj. 6.200,-Kč, za převzetí a přípravu zastoupení, návrh ve věci samé (podání žaloby) a s tím spojené 2 náhrady hotových výdajů á 300,-Kč (dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) i § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen *AT*) v platném znění), tedy celkem 6.800,-Kč, to vše zvýšené o DPH ve výši 21%, tj. 1.428,-Kč; tedy celkem za právní zastoupení 8.228,-Kč. Přiznanou částku nákladů řízení uhradí žalovaný k rukám zástupce žalobce, když stanovenou lhůtu považuje soud za odpovídající.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. ledna 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.